

Sygn. akt. IV Ka 20/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale Andrzeja Roli Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r.

sprawy M. R. (1) (R.) syna L. i F. z domu K. urodzonego (...) w miejscowości W. oskarżonego o przestępstwo z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków

z dnia 27 września 2016 roku sygn. akt II K 22/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zaskarżone orzeczenie zawarte w pkt. III wyroku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków) na rzecz adw. M. P. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i 60/100, w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 20/17

UZASADNIENIE

M. R. (1) oskarżony został o to, że:

- w okresie od 23 do 24 września 2014r. w W. przy ul. (...) dokonał kradzieży z samochodu marki A. (...) o nr rej (...) dwóch wkładów lustrzanych o wartości 5000,00 złotych na szkodę A. G. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na podstawie wyroku łącznego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2011r. sygn. akt III K 354/11 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 29 marca 2012r. sygn. akt II Aka 77/12 m.in. za czyny z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 roku pozbawienia wolności, które odbywał w okresie od 9 maja 2012r. do 22 lutego 2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

- w okresie od 14 do 15 października 2014r. we W. przy ul. (...) dokonał kradzieży motocykla m-ki S. (...) o nr rej (...) o wartości 1400 zł na szkodę J. K. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc

uprzednio skazanym na podstawie wyroku łącznego Sadu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2011r. sygn. akt III K 354/11 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 29 marca 2012r. sygn. akt II Aka 77/12 m.in. za czyny z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 roku pozbawienia wolności, które odbywał w okresie od 9 maja 2012r. do 22 lutego 2013r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków, w sprawie o sygn. akt II K 22/15:

1. uznał oskarżonego M. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowiły one jeden ciąg występków z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 1033,20 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
3. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego A. G. w kwocie 500,00 zł;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 15 października 2014r. do dnia 17 października 2014r. przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 1000,00 zł, zwalniając oskarżonego w pozostałym zakresie od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty w sprawie.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego (art.438 pkt 1 k.p.k.) poprzez zastosowanie art. **46 § 2 w zw. z art. 4 § 1 k.k.** i na jego podstawie orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego A. G., pomimo braku przesłanek do zastosowania w/w instytucji, jako że z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia wynika, iż szkoda wyrządzona pokrzywdzonemu została już w całości naprawiona, a więc nie istniała w chwili orzekania, a ponadto orzeczenie obowiązku jej naprawienia nie było znacznie utrudnione np. z uwagi na trudności w ustaleniu jej wysokości (została ona określona na 5.000 zł), co wyłącza możliwość zastosowania instytucji nawiązki;
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) tj. przepisów **art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.,** poprzez nie wyjaśnienie przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności, w szczególności zaniechanie przesłuchania osoby, która zbiegła z miejsca ujawnienia skradzionego motocykla, oddalenie wniosku oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania J. W. na okoliczność przebywania oskarżonego w domu w czasie dokonania kradzieży motocykla, pomimo iż zeznania w/w osób mogły mieć kluczowe znaczenie dla wyniku postępowania, jak również poprzez rozstrzygnięcie niewyjaśnionych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, oraz poprzez dokonywanie ustaleń i wnioskowania w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego,

co w konsekwencji, w ocenie skarżącego doprowadziło do:

3. błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącego mieć wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn określony w pkt. 2 części wstępnej wyroku, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na stwierdzenie, że przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie tego czynu jest możliwe.

ponadto skarżący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił także:

4. rażąco niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) określonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary bezwzględnej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy dla realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary oraz dla skutecznego oddziaływania społecznego, bacząc na dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, w szczególności faktu przyznania się przez oskarżonego do popełnienia czynu określonego w pkt I części wstępnej wyroku, a także wyrażeniu przez niego skruchy w związku z popełnionym czynem, wystarczającym dla odniesienia zamierzonych skutków kary byłoby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie zastosowanie art. 37a albo art. 37b k.k.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o:

-.

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu określonego w pkt 2 części wstępnej wyroku oraz orzeczenie za czyn określony w pkt 1 części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, ewentualnie o zastosowanie wobec oskarżonego art. 37a albo art. 37b k.k.
- uchylenie orzeczenia w pkt III części dyspozytywnej wyroku.
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna, jednakże jedynie w zakresie pierwszego ze sformułowanych w niej zarzutów, to jest orzeczenia wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego A. G., pomimo braku przesłanek do zastosowania w/w instytucji.

Pozostałe zarzuty apelacji sprowadzają się do obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary, przy czym obraza przepisów postępowania obrońca dopatruje się w naruszeniu norm o charakterze ogólnym tj. art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów apelacji, na wstępie należy podkreślić, że w toku postępowania zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy zostały oparte na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego, który został oceniony z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5k.p.k. i art. 7k.p.k., co sprawiło, że zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne. Ponadto Sąd swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami, o jakich mowa w art.424 § 1 i § 2 k.p.k. Zebrany materiał dowodowy został przez Sąd I instancji oceniony prawidłowo i wszechstronnie, a jego całokształt dawał wystarczające podstawy do tego, aby uznać oskarżonego M. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynu.

Zarzuty obrońcy zmierzające do wykazania, że wyrok został wydany w skutek niewłaściwej, bo bezkrytycznej oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonego J. K. i świadków P. K., M. H., A. R. (2), T. J., przy jednoczesnej bezpodstawnej odmowie nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. R. (1), są w ocenie Sądu Odwoławczego całkowicie chybione. Sąd meriti w oparciu o cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prawidłowo ustalił, że sprawstwo i wina oskarżonego, co do przypisanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Podkreślić należy, że odnośnie czynu opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy przy ustalaniu przebiegu zdarzeń

mających miejsce w dniach 14 - 15 października 2014 r., oparł się przede wszystkim na korelujących ze sobą zeznaniach świadka P. K., od której oskarżony wypożyczył samochód P. (...), w którym ujawniono skradziony motocykl marki S., a także biorącego udział w interwencji, skutkującej zatrzymaniem oskarżonego - funkcjonariusza policji T. J. oraz obecnego na miejscu interwencji pokrzywdzonego J. K. oraz dwóch zatrzymanych wraz z oskarżonym świadków M. H. i A. R. (2).

Sąd Odwoławczy aprobuje przyjęte przez Sąd meriti stanowisko, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym ujęte kompleksowo zeznania wyżej wskazanych świadków, pozwalają na jednoznaczne ustalenie sprawstwa oskarżonego w stosunku do obu przypisywanych mu czynów. Relacja pokrzywdzonego J. K. i pozostałych świadków była bowiem spójna, logiczna i w sposób nie budzący wątpliwości pozwoliła na ustalenie, że to właśnie oskarżony jest sprawcą obu zarzucanych mu kradzieży, na co wskazuje także pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W tym miejscu należy podkreślić, że skarżący nie kwestionował ustaleń Sądu I instancji dotyczących sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji błędnego przypisania oskarżonemu przez Sąd Rejonowy sprawstwa czynu wskazanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego orzeczenia, należy na początku wskazać, iż z zeznań P. K. wyraźnie wynika, że od dnia 14 października 2014 r., godz. 21:00, do momentu zatrzymania 15 października 2014 r. to oskarżony był wyłącznym dysponentem kluczyków do samochodu marki P. (...). Świadek wskazała, że użyczyła wypożyczony samochód oskarżonemu, którego zna „z widzenia” z pizzerii B.. Jak podała łączą ich jedynie bardzo powierzchowne relacje koleżeńskie. Należy tu zauważyć, że oskarżony początkowo zaprzeczał tej znajomości i dopiero w trakcie konfrontacji przyznał, że zna świadka. W toku postępowania nie ujawniono natomiast żadnych okoliczności, które mogły by wskazywać, by świadek P. K. miała jakiegokolwiek powody dla celowego zeznawania na niekorzyść oskarżonego, zwłaszcza biorąc pod uwagę powierzchowny charakter łączącej ją z oskarżonym znajomości. Nie znaleziono także innych okoliczności mogących poddać wątpliwość zeznania tego świadka.

W dalszej kolejności zauważyć trzeba, że z zeznań pokrzywdzonego J. K., wynika, że należący do niego motocykl został skradziony w nocy z 14 na 15 października 2014 r., ok. godz. ok. 00:00 (na co wskazują dane z zamontowanego w pojeździe (...)su), a więc w czasie gdy to oskarżony dysponował kluczykami do samochodu marki P. (...). Świadek P. K. i oskarżony nie wskazywali by w tym czasie osoby trzeciej miały dostęp do kluczyków.

W reszcie wskazać tu trzeba na zeznania świadków M. H. i A. R. (2), zatrzymanych wraz z oskarżonym, którzy wyraźnie podkreślali, że to M. R. (2) w dniu 15 październik 2014 r., w okolicach galerii handlowej zaproponował im obejrzenie motoru. Świadkowie wzięli numer oskarżonego, by umówić się z nim na konkretne miejsce spotkania. Jakiś czas później, przy samochodzie P. (...) świadkowie spotkali oskarżonego oraz drugiego mężczyznę, którego nie znali. T. J., funkcjonariusz policji, prowadzący tego dnia obserwacje powyższego zdarzenia, wskazał, że to oskarżony dysponował kluczami od samochodu, który otworzył by pokazać świadkom motocykl. Podobnie wskazał świadek M. H.. Natomiast pokrzywdzony J. K. i świadek A. R. (2), którzy w momencie otwierania samochodu znajdowali się w pewnej odległości od pojazdu, zgodnie twierdzili, że to któryś z dwóch mężczyzn- oskarżony, bądź drugi nieznamy mężczyzna – otwierał pojazd w znajdował się motocykl.

Zauważyć więc należy, że zeznania świadków M. H., A. R. (2), pokrzywdzonego oraz funkcjonariusza T. J. są jak najbardziej spójne, logiczne, a także wzajemnie się uzupełniają, a drobne nieścisłości wynikają jedynie z faktu, że każdy z wyżej wskazanych świadków opisywał zdarzenie z innej perspektywy. Należy podkreślić, że oskarżony i świadkowie M. H. oraz A. R. (2), są osobami sobie obcymi. Nie znali się przed spotkaniem, zatem świadkowie nie mieli żadnych powodów, żeby celowo zeznawać na niekorzyść M. R. (2). Stąd ich relacje uznać należy, za oddające rzeczywisty przebieg zdarzenia.

Świadkowie ci wyraźnie wskazują więc na kluczową rolę w zdarzeniu oskarżonego, któremu nieustalony mężczyzna, jedynie towarzyszył. Jak ustalono, to oskarżony zaprosił świadków do obejrzenia motoru, dysponował kluczami od samochodu i go otwierał. Charakter jego roli w przedmiotowym zdarzeniu nie budzi zatem wątpliwości. Podkreślić trzeba jeszcze raz, że w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że wyżej

wskazani świadkowie mają powody, by pomawiać oskarżonego. Nie przywołał ich także apelujący. W ocenie Sądu Odwoławczego, przypisywanie przez nich oskarżonemu zachowań, które nie miały faktycznie miejsca, nie miałyby więc racjonalnych podstaw.

Słusznie Sąd Rejonowy nie dał zatem wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazuje, że przy pojeździe pojawił się, gdyż miał obejrzeć motor wystawiony na portalu Internetowym. Sąd meriti prawidłowo zwraca tu uwagę, że oskarżony słuchany dzień po zdarzeniu - 16 października 2014 r., nie potrafił określić na jakim konkretnie portalu znalazł ogłoszenie o sprzedaży motoru, ani nie potrafił wskazać numeru osoby wystawiającej pojazd, czy też podać z jakiego numeru dzwonił do ogłoszeniodawcy. To, że oskarżony nie potrafił zaledwie dzień po zdarzeniu, wymawiając się nie pamięcią, wskazać takich podstawowych informacji, nie mogło pozostać bez wpływu na ocenę wiarygodności jego wyjaśnień. W toku dalszego postępowania oskarżony nie podjął także żadnych działań dla potwierdzenia swojej wersji zdarzenia. Sąd meriti słusznie wskazał tu, że choć zgodnie z procedurą karną to nie na oskarżonym spoczywa ciężar dowiedzenia prawdziwości tych twierdzeń, to jednak bierna postawa oskarżonego pozostaje w całkowitej sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, które wskazują, że oskarżony powinien wykorzystać wszelkie okoliczności pozwalające na dowiedzenie jego niewinności. Dlatego też powyższe zachowanie oskarżonego wpłynęło ujemnie na ocenę prezentowanych przez niego jego wyjaśnień.

Wreszcie w wyżej ustalonym stanie faktycznym nie znalazły potwierdzenia tłumaczenia oskarżonego, iż w dniach 14-15 października 2014 r. przebywał ze swoją konkubiną J. W..

Przechodząc zaś do zarzutu obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 46k.k., przypomnieć trzeba, że zgodnie z w/w przepisem (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.) w razie skazania Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Sąd może zamiast tegoż obowiązku orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego.

Podkreślić należy, że podstawowym celem orzekania obowiązku naprawienia szkody, lub nawiązki przewidzianej przez art. 46 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.) ma być przede wszystkim wyrównanie straty, która wynika z przestępstwa. Orzeczony obowiązek naprawienia szkody, bądź nawiązka odnosić się może zaś tylko do szkody realnie wyrządzonej, a więc takiej, której nie naprawiono (w całości lub w części). Warunkiem orzeczenia omawianego obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki jest bowiem istnienie szkody w czasie orzekania (Kodeks karny. Komentarz, pod red. M.Mozgawa , WK 2015).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy trzeba zaś wskazać, że z zeznań świadka D. Ś. jednoznacznie wynika, że pokrzywdzonemu A. G. za skradzione wkłady do luster zostało wypłacone odszkodowanie w wysokości 5.000,00 złotych. Kwota ta zaś w pełni pokryła wskazywaną przez pokrzywdzonego szkodę, wobec czego stwierdzić należy, że szkoda wyrządzona przez oskarżonego, jeszcze przed wydanie w sprawie wyroku przez Sad I instancji została w całości naprawiona. Przy czym na gruncie art. 46 k.k. bez znaczenia pozostaje fakt, iż to nie oskarżony dokonał naprawienia szkody.

Na końcu wskazać trzeba, że podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary również okazał się bezzasadny. Sąd Rejonowy, uznając M. R. (1) za winnego przypisanego ciągu występków z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Przepis art. 53 § 1 i 2 k.k. wskazujący dyrektywy sądowego wymiaru kary, stanowi, iż Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a

zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Analizując treść uzasadnienia wyroku i akta sprawy należy stwierdzić, iż Sąd I instancji uczynił zadość wszystkim wymienionym wyżej dyrektywom ujętym w art. 53 § 1 i 2 k.k., a co za tym idzie kara orzeczona wobec oskarżonej nie nosi cech niewspółmierności.

Podkreślić należy, iż na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - uznać za rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SA w Warszawie sygn. II AKa 217/16, LEX nr 2171236).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, zauważyć trzeba, że art. 278 § 1 k.k., który stał się podstawą wymiaru kary, przewiduje zagrożenie karą od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę słusznie wskazał na przeszłość oskarżonego, skazywanego już na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa przeciwko mieniu, co pozwoliło na ustalenie, że oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach multirecydywy (art. 64 § 2 k.k.). Fakt ten wskazuje wyraźnie, że zachowanie oskarżonego, będące przedmiotem niniejszego postępowania, nie było incydentalnym zdarzeniem, a dotychczas stosowane kary i środki karne nie odniosły zamierzonego rezultatu prewencyjnego i resocjalizującego.

Sąd Odwoławczy w pełni popiera stanowisko Sądu I instancji, iż wymierzona oskarżonemu kara za popełnione przez niego czyny, stanowiące zgodnie z art. 91 § 1 k.k. jeden ciąg występków, jest w pełni adekwatna i odpowiada wadze popełnionych przez oskarżonego czynów, a także będzie odpowiadać celom prewencji indywidualnej i generalnej kary. Reasumując powyższe należy stwierdzić, iż zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości czynu uzasadniały wymierzenie M. R. (1) kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 516,60 złotych, powiększoną o podatek VAT, tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu. Wysokość kwoty została ustalona na podstawie § 17 ust 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r., poz. 1714).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.